

Ellerimde Kayıp

– NeclaKezbanT · 28 Eylül 2012

---

tutamıyorum ellerimden yazık ellerimde ayıp
geç farkedilmiş mutluluk gözlerinden
açık seçik renkler düşüyor yine
kimliği sorgulanmayan duvarlar
ince ince uykularda büyüyor kendiliğinden

ne vakit bir ağaca baksak derinden
bir yaprağa bir kuşa bir ülkeye
bin ağacı yıkıyorlar ansızın gövdesinden
sınırları çizilmiş mavi yüzünde
yaşlılık alametinde denizler sönmekte dünya

kimsenin kimseye yok borcu ölmekten başka
kapı aralanması bakışları
elleri ayakları buz kesmiş dudaklarında
karanlık gülüşler karşılıyor çocukları
tüketiyor saati an be an sıcağı özlemiş avuçları

bulutları satılığa çıkarmışlar
ve dökülüyor neşeli bahçelerin kiraz yaprakları
temiz elbiselerini giymeye üşenmiş güneş
sabahın terinde bekliyor kırılan camları
ağır yükleri taşıyor pankartlar okuyun insanlığı

herkes sorumlu biraz gecenin kirinden
bekliyor kırılan canları yıldızlar
yıldızlar düşüp incinmek için bir yerimden
tokluğun verdiği rehavette zaman
yaralandıkça uyansam, rüya olsa bütün yaşanan

.